

Paweł Valde-Nowak

Jabłonka, woj. nowosądeckie.
Stanowiska 13 i 22

Informator Archeologiczny : badania 16, 10-11

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

szlifiarską, 1 gładzik, 1 półfabrykat toporka, ok. 30 egz. masowego materiału kamiennego, ok. 35 fr.kości, ok. 150 fr. polepy.

Materiał ceramiczny kultury pucharów lejkowatych wstępnie umieszczono w dość szerokich ramach chronologicznych horyzontu wczesnopucharowego, opierając się na analizie technologicznej znacznej próby zbioru oraz na braku cech zdobnictwa faz późniejszych /np. zygzaka - faza IIIa/, przy jednoczesnej obecności ogółu cech typowych dla faz wczesnych, tj. nieregularnego słupka pod krawędzią, zdobnictwa typu baalberskiego.

Badania będą kontynuowane.

GRUDZIĄDZ-MNISZEK
woj.toruńskie
Stanowisko III

patrz
epoka brązu

JABŁONKA
woj.nowosądeckie
Stanowiska 13 i 22

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materialnej
Zakład Archeologii
Małopolski w Krakowie

Badania prowadził mgr Paweł Valde-Nowak. Finansowała Komisja Archeologiczna Oddziału PAN w Krakowie. Pierwszy sezon badań. Ślady osadnictwa z epoki kamienia /st.13/ oraz obozowisko schyłkowopaleolityczne /st.22/.

Stanowisko 13

Stanowisko jest położone na prawym brzegu Czarnej Orawy w podszczytowej partii wzniesienia 678,0 m.npm., w strefie ujścia Potoku Zubrzyca do Czarnej Orawy. Podjęte badania miały na celu ustalenie warunków zalegania zabytków oraz zasięgu obozowiska. W tym celu wykonano ciąg sondaży o ogólnej powierzchni 24 m², rejestrując w nich bezpośrednio następstwo warstwy fliszu magurskiego poniżej poziomu gleby współczesnej. Nie natrafiono na ślady warstwy kulturowej lub obiektów ziemnych. Wśród 11 zabytków, jakie zebrano z powierzchni pól uprawnych /wszystkie z krzemienia jurajskiego podkrakowskiego/, wystąpiły dwa zgrzebła wypukłe z retuszem płaskim, półpłaskim i półstromym oraz fragment drapacza. Wyraźne są także ślady stosowania techniki łuszczeniowej i pseudołuszczeniowej.

Stanowisko 22

Stanowisko znajduje się na prawym brzegu Czarnej Orawy, w rejonie ujścia Potoku Zubrzyca, na szczycie Vertełowskiego Działu /697,5 m.npm./, ok. 75 m na wschód i południowy wschód od punktu triangulacyjnego.

Badania miały charakter sondażowy i miały na celu określenie pozycji stratygraficznej i warunków występowania zabytków. Podjęte dotkowanie terenu stanowiska nie doprowadziło do uzyskania nowych zabytków. Warstwa gleby współczesnej zalega bezpośrednio na poziomie zwietrzeliska fliszu sągurskiego - poziomu intensywnie erodowanego. W tej sytuacji przybliżony zasięg obozowiska wyznaczony jest przez rozrzut materiału zabytkowego na powierzchni pól ornych.

Uzyskane zabytki to: regularny rdzeń dwupiętowy wiórowy o przygotowanych piętach i zaprawą jednego boku, wykonany z krzemienia jurajskiego podkrakowskiego, skośny półtylczak o masywnym półtylcu zdwojony z drobnym przekuwaczem /czerwony radiolaryt/, fragment drapacza z krzemienia jurajskiego podkrakowskiego oraz odłupek z krzemienia narzutowego bałtyckiego. Cechy tych wyrobów wskazują na związek stanowiska ze schyłkowopaleolitycznym technokompleksem z liściakami.

Nie przewiduje się dalszych badań wykopaliskowych na stanowiskach 13 i 22.

JANUSZKOWO KUJAWSKIE, gm. Nowa Wieś Wielka
woj. bydgoskie

Muzeum Archeologiczne
w Poznaniu

Badania prowadził dr Andrzej Prinke.
Finansował WKZ w Bydgoszczy. Piąty
sezon badań. Mezolityczne stanowisko
kultury komornickiej.

Stanowisko leży na południowym stoku długiego i wyniosłego wału wydmowego o orientacji E-W, który sąsiaduje od S z rozległym torfowiskiem. Teren ten stanowi południowy skraj pradoliny Noteci-Warty. Celem obecnego sezonu było dokończenie eksploracji rozległej krzemienicy. Dotychczasowy wykop rozszerzono w trzech kierunkach - północnym, wschodnim i zachodnim, łącznie o 222 m², w wyniku czego cała zbadana powierzchnia stanowiska liczy 503 m².

Materiały archeologiczne zalegały począwszy od powierzchni do głębokości przeciętnie 0,8 m, miejscami nawet do 1,7 m. Uzyskano dalszych 447 zabytków wydzielonych, w tym: 76 rdzeni, 70 zbrojników mikrolitycznych, 25 drapaczy, 8 skrobaczy, 18 rylców, 56 wiórów łuskanych, 85 odłupków łuskanych i liczne odpadki techniczne. Wśród zbrojników wyróżniono m.in.: tylczaki typu Stawinoga, tylczaki zwykłe, trójkąty równoramienne, trójkąty równoboczne, półtylczaki typu Komornica i półtylczaki zdwojone. Wymienione typy zbrojników, występujące licznie już w poprzednich sezonach badawczych, potwierdzają dotychczasową klasyfikację chronologiczno-kulturową stanowiska /obozowisko wczesne mezolitycznej kultury komornickiej/. W sumie, liczba zabytków wydzielonych wynosi 2.272 okazy. Ponadto, w dalszym ciągu występowały liczne materiały o charakterze masowym: wióry, odłupki i odpadki krzemienne.

Nie natrafiono natomiast na dalsze ślady zabudowy.
Badania zostały zakończone.